

REDACTIA

Arad, strada Aulich Nr. 1

ABONAMENTUL

Pentru Austro-Ungaria:
pe un an 20 cor. pe 1/2
an 10 cor.; pe 1/4 de an
5 cor.; pe 1 lună 2 cor.
N-rii de Duminecă pe an
— 4 coroane. —
Pentru România și
străinătate pe an:
40 franci.

Manuscripte nu se napotăză

ADMINISTRAȚIA:
Arad, strada Aulich Nr. 1

INSERȚIUNILE:

de un șir garmond: prima
dată 14 bani; a doua oară
12 bani; a treia oară 8 b.,
și timbru de 60 bani de
fiecare publicațiune.

Atât abonamentele cât și
inserțiunile sunt a se plăti
înainte în Arad.

Scrisori nefrancate nu se
primesc.

TRIBUNA POPORULUI

Anul IV.

Număr de Duminecă

Nr. 6

PENTRU IANCU.

La Baia de Criș s'a mai scris
marți o pagină în istoria vieții noastre
naționale. Trei tineri universitari ro-
mâni au fost osândiți la câte șase
septemăni temniță și 150 coroane
amenă, pentru că s'au dus să in-
coroneze mormântul sfânt de la Tebea,
unde își doarme somnul de veci marele
nostru viteaz Avram Iancu.

N'a fost destul că gendarmii au
pătruns în biserică și au răpit coroana,
ci pentru a se dovedi ce fel de lege,
drept și dreptate le da Românilor
stăpânirea de acum, judele din Baia de
Criș a chemat în judecată și a osândit
trei Români pentru fapte, pe cari nici
un bun Român n'ar sta la îndoaie a
le săvârși, pentru că nici un Român nu
poate recunoaște procurorilor maghiari
drăptul ca ei să ne învețe cum să ne
scriem istoria, pe cine dintre noi să
socotim mare, pe cine să iubim și la al
cui mormânt să ne rugăm.

Nu face însă nimic. Temnițele
n'au speriat pe nici un Român.
Ci dimpotrivă: chiar zilele aceste în
Dieta ferit frunțat de ar poștii ma-
ghiare, între ei întelul ministru Széll,
recunoșteau că prigonirile pe naționali-
tați li a întăritat ca să se apere încă
și cu mai mare înverșunare, ear Ungu-
rilor nu le-a făcut nici un bine, ci
rău au adus patriei, căci bine și
fericire numai într'o țară unde dom-
nește pacea poate fi. În Țeara-Ungurească
prigonirile stăpânirii stărnesc
într'una nemulțumiri, plângeri și lupte.

Eată de ce osânda de la Baia de
Criș trebuie să deștepte îngrijorare în sufle-
tul ori cărui patriot adevărat. Ce drept
este oare acela de a lăsa ca peste inimile
cetățenilor procurorii șovinisti să fie
stăpâni? Ce fel de lege e aceasta:
un jude să pună sub pedeapsă senti-
mentul împărțit de un neam întreg
de oameni?!... Și ce dreptate: să
fim oprîți a ne ruga și a depune flori
la mormântul nouă scump?... Azi
oprindu-ne să ne închinăm lui Iancu,
mâne pe același temelu ne ar putea
impedea să ne rugăm la mormântul
lui Șaguna, poimâne o să impedece
corbele școlii române din Sibiu să
depună flori pe mormântul lui Barițiu...

Ce-i asta? Nu-i destul că
suntem oprîți de la ori ce mișcare și
muncă cu ținta să ne croim un viitor
fericit, ci vor acum să ne răpească
cea mai scumpă parte a sufletului:
cinstirea trecutului nostru?

De s'ar însuși însă prigonirile de
felul acesta și tot nu se va găsi un
singur Român care să nu jure credința
nestramutată trecu uitor neamului nostru
și să nu-l ridice vocea, sus și tare,
în fața prigonirilor puse la cale cu
gând să slăbească în noi simțul ce
mai u putere trebuie să ne încă zească
inimile: dragostea de neam!

Păgânismul se lățește. Aproape se
poate face socoteala, când Ungurimea întreagă
rânăre earăși cu legea de pe vremea lui Ar-
pad dacă lucrurile vor merge tot ca până
acum.

Citim adică în „Magyar Szó”:

„Correspondentul nostru din Dobrițin
ne telegrafează, că în orașelul din apro-
piere B. Ujvâros 34 familii au înștiințat pe
preotul ev. reformat că își părăsesc legea,
rămânând fără nici o credință.”

Ear foaia lui Bánffy, cel care a pus în
practică legea care îngăduie ca din creștin să
poți fi—păgân, scrie despre acest lucru la a
ceiași loc și cu aceeași nepăsare și și când
ar fi vorba despre o întâmplare de toate zi-
lele.

Trebuie că și la foaia asta ungurească
sunt numai Jidani, cari și-au pus gând rău
față de Unguri.

O LĂMURIRE.

„România Jună” din București într'un
articol dela 1/13 Februarie arată părerea sa
de rău că și Românii de aici s'au împărțit
după felul celor din țară: unii conservatori,
ear alții liberali! Ori cel puțin foile, zicând
că „Tribuna” dela Sibiu susține pe conser-
vatori și noi pe — liberali.

E treaba celor dela Sibiu să răspundă
la învinuirea ce li-se face.

Din parte-ne respingem rotunde ne atri-
buiesc frații din București. „Tribuna Popo-
rului” este organ al partidului național. Ea
s'a întemeiat să apere neamul românesc
din regatul ungar și în afacerile de dincolo
nu se amestecă. Ne am simțit însă durori să
reducem la adevărată lor valoare învinuirile
nedrepte ce conf. așii dela Sibiu aduceau
unui partid politic din România, ceea-ce ve-
dem că, întocmi ca noi, face de altfel și
„România Jună”.

Asta nu poate însă mna însă că susți-
nem pe liberali, cari desigur nu au nevoie
de sprijinul nostru, nici combatem pe con-
servatori, al căror patriotism nici odată nu
l'am tăgăduit și cari ori-ce ar face, nu uouă
au să ne dea seamă, ci Românilor din mân-
drul regat al reg. lui Carol.

Alăta deocombată. Vom reveni însă
dară în articolele ce promite că va publica,
„România Jună” va scrie lucruri ce ne tri-
vesc.

Tot Ovreeii puternici!...

Nainte cu trei zile, în sinul
anchetei numită de ministru să
studieze și apoi să propună mo-
dalitățile cum s'ar putea lecuți mi-
seria dintre Ruteni, comisarul gu-
vernial Egan a ținut o vorbire de
mare însemnatate. A arătat că oia
mai mare cauză a sărăciei popu-
lației din nordul Ungariei sunt
— Jidanii, cari vin din Galiția. A
propus să se ia măsurile cele mai
aspre contra lor.

La 14 c. deputatul Fest Lajos,
om de al lui Bánffy, a și interpe-
lat în Dieta, osândind aspru pe
omul guvernului, care a îndrăz-
nit să-și arate dușmănia față de
Jidani.

Se mai scrie că ministrul a și
revocat din slujbă pe Egan...

Ceea-ce dovedește că în Țeara
Ungurească Jidovii sunt mai tari
decât Ungurii.

În giurul rentei.

În săptămâna trecută confrății
noștri dela Sibiu au scris o serie de
patru articoli asupra chestiei rentei.
Semnalând articolii, am exprimat re-
gretul că nici chiar acum, când prin
rezolvarea afacerii rentei ar trebui
să contribuim cu toții la liniștirea spi-
ritelor atâta vreme învrăjbite, con-
frății noștri nu se pot desbata de
personalități, ci continuă cu aceleași
acusări nedrepte și pătimăse din tre-
cut și se amestecă în luptele de
partide atât de mult, că pentru ei
liberalii sunt o adunătură de nedestoi-
nici, gălăgioși și egoiști, ear destoinici
și demni sunt numai conservatorii.

Am arătat în articolul nostru de
Sămbătă răul ce se propagă în mij-
locul poporului nostru făcându-l a
crede, că numai o parte a fraților
noștri de dincolo ține la cauza na-
țională.

Spuneam că am înțelege chiar
și laudele ce d-nii Coroianu și Ra-
țiu aduc d-lui Take Ionescu, care
a rezolvat afacerea rentei. Nu înțe-
legem însă de ce laudând pe fostul
ministru de culte al României și ac-
tualul ministru de finanțe, confrății
sibieni trebuie să ocărăscă pe dl Stur-
dza, șeful partidului liberal.

Vorbim însă acum cu regret, că
cei dela Sibiu sunt incurajați d-la
București să scrie astfel. Într'adevăr,
cele patru articole au fost reproduse
îndată în toate zările conservatoare
din România. Era, se vede, necesi-
tate a se dovedi, că dincoace, în
Ardeal, iubiți și stimați sunt numai
cei din partidul conservator. Liberalii,
dimpună cu șeful lor, sunt repu-
diați, socotiți egoiști, nedestoinici și
gălăgioși.

Ei bine, respectuoși hotărârilor
conferențelor noastre naționale, cari
nu ved dincolo partide, ci frați pe
car id'opotrivă li iubim, și consecuenți
atitudinii ce am luat și am observat
din primul număr al ziarului nostru,
trebuie să protestăm în contra ace-
stui sistem de a se falsifica și din-
coace și dincolo opinia publică ro-
mânească.

Cat despre articolele ziarului si-
bian, vom căuta, cu toată obiectivi-
tatea, să le reducem la valoarea lor
adeverată.

Am întrebat și întrebăm încă
odată: Cum se face, că la 30 Ianuari
organul sibian este îngrozit chiar numai
de grija că banii ajung în mâinile gu-
vernului unguresc, care n'are nici un
drept asupra lor și care prin volnicia
de care e capabil și dreptul de con-
trol ce 'i s'ar da, desigur e o primej-
die pentru școlile române din Brașov,
ear cu șase zile mai târziu este
perfect mulțumit că banii ajung în
mâinile guvernului?!..

A doua întrebare: De ce confrății
sibieni nu publică nota diplomatică pe
care dl Sturdza a trimis-o în luna De-
cembrie n. 1898 baronului Aerenthal,
notă din care reiese, că dacă dl

Sturdza n'a rezolvat d'nsul chestia
rentei, este pentru-că stăruia ca banii
să se încredințeze mitropoliei din Sibiu.

Eată două întrebări, pe cari le
vom pune mereu, până ce vom primi
răspuns.

Să luăm acum pe rând arti-
colele.

Organul sibian începe I-ul articol
din serie repudiând amestecul în afa-
cerile noastre d'acasă a fraților emi-
grați în România.

Am reprodus deja pasajii din
acest articol și am dovedit, că con-
frății noștri una scriu și a'la fac: nu
permit ca un Brote, Slavici să aibă
păreri asupra afacerilor noastre d'a-
casă. D-nii Daianu și Coroianu, de
când au pus însă stăpânire pe fostul
organ al comitetului național, au com-
bătut cu cea mai mare înverșunare
guvernul Țării Românești și au
dăscălit și insultat chiar Academia
Română.

Nu este oare aceasta o ipocrisie?

Culmea îndrăsnit sunt însă ur-
mătoarele rânduri (Nrul dela 6 Fe-
bruarie n.): „noi ne croim judecata
în chestiile de interes public pe baza
faptelor date ear nu pe baza simpatiei
ori a antipatiei purtate persoanelor...”
Da? Atunci de ce dl Sturdza, Poni
și Haret egoiști, gălăgioși și nedes-
toinici, ear fostul ministru de culte,
dl Take Ionescu, actualul ministru de
finanțe, este demn și priceput, când
e dovedit că d-sa a rezolvat afacerea
pe bazele puse de dl Sturdza, cu dife-
riență că banii s'au depus la Buda-
pesta?

Dar contradicție descoperim în
același articol. Zice anume:

„Că banii se depun la casa centrală a
statului nu este nici un rău...”

Cu un aliniat mai la vale scrie
însă:

„Nu o spunem aceasta din motivul că
am aprobat amestecul păcătos al guvernului
unguresc în administrarea fondurilor curat
bisericești sau culturale ale noastre, pentru-
că punctul nostru de vedere este tocmai
acela, că guvernul maghiar n'are nici un
drept să se amestecă în afacerile noastre
bisericești, școlare și culturale...”

Mai la vale găsim apoi un mare
neadevăr. Scrie anume:

„...biserica sf. Nicolae din Brașov a
afiat destul de bună arangierea făcută pen-
tru-că altă arangiere mai bună nici nu
ceruse...”

Cum n'a cerut? Dar desigur n'a
pornit dl Voina proces ca banii să
ajungă la Budapesta și „Epoca” la
25 Sept. 1898 doar scrisese că ar fi
o trăsare a se da banii pe mâna gu-
vernului unguresc... Și pe cine o să
convingă cei dela Sibiu că nu era
mai bine ca banii să se depună la
consistorul din Sibiu ori la biserica
din Brașov? Cum? Nu avem oare
exemplul dela Năsăud? Pentru a in-
fluința în mod desastros, e destul ca
guvernul să impună cine să fie numit
director și profesor... Cei dela Sibiu
sunt destul de pricepuți să înțeleagă,
că lucrul acesta îl poate ajunge mai ușor
când are control direct, când el dă

Simțul recunoștinței naționale...

Cluj, 12 Febr. 1900.

Când duchul răutății omenești, ocrotit și întărit prin contactul zilnic cu societatea maghiară, izbutise să pornească un fel de *bellum omnium contra omnes* între Românii cei inteligenți din capitala Ardealului, atunci Dumnezeu în marea sa bunătate și înțelepciune a hotărât să trimită acestor oameni, vrednici încă de a trăi, solie vestitoare de pace. Și eată nobila și fericita matroană Ioana Bădiță din S. b. r. u. și-a îndreptat bunul său cuget la Cluj și 35.000 fl. i-a destinat pentru creșterea tinerimei române universitare. Eată și nobilul și fericitul protofiscal comitatens Ioan Petran se ridică cu sufletul său în regiunile cerești și de acolo trimite celor rămași în viață glasul și sfatul său: Eată, fraților Clujeni, las moștenire averea mea de 80.000 fl. literaturii și culturii poporului român, drept învătătură și pentru voi, că un neam de oameni copleșit de păcate numai prin virtuți se poate mântui.

E privește măreață, când în războiul sfârșitor dintre frați întrevine ca împăciuitoare voiața dumnezească. Fi-va oare acum în stare duchal cel bun să biruiască asupra celui rău? Fi-vor pământeni înduplecați să dea ascultare soliei celui dintru înălțime? Și cum vor răsplăti ei atâta bunătate cerească?

Simțul de recunoștință, pe care urmașii îl manifestează față de memoria marilor săi binefăcători, este o sigură cheie a răspunsului, ce am cutesa să-l dăm la aceste întrebări. Românii din Cluj au și dovedit erii și astăzi în punctul acesta gradul lor de inteligență morală și spirituală. Eri, în 11 Febr., cu ocazia *deschiderii tabloului* fericitei Ioana Bădiță (dăruit de soțul ei, de asemenea răposatul Ioan Bădiță) tinerimea noastră universitară a arangiat în localul „Casinei române” o *ședință festivă*, la care a fost invitată, firește, întreaga inteligență română. Ședința a decurs după următorul program: 1. *Cuvântul de deschidere*, rostit de dl. stud. jur. L. Moga. 2. *Miluește-ne, Doamne*, cântat de corul tinerimei. 3. *Cuvântare ocazională*, de dl. stud. jur. I. Scurtu. 4. *Cu sfîșitii oțărnește*, de D. Cuntan, cântat de corul tinerimei. Programul a fost bine executat și flința nobilei binefăcătoare a tinerimei ni-s'a prezentat și de astă dată în toată strălucirea sa. Dar, că tinerimea și apoi societatea română din Cluj știe și aprecia o faptă nobilă, că într'adevăr e în sufletea de astfel de acte de recunoștință, — despre aceasta — să avem iertare — numărul cel mic al celor prezenți la serbare nu ne-a putut nici decum convinge. — Acesteași impresiuni ni-au făcut Românii din Cluj și astăzi, când comitetul despărțământului Clujan al Asociației a dispus să se țină un *parastas* în biserica greco-catolică din loc întru pomenirea fericitului Ioan Petran. Afară de reprezentanții „Economului” și vre-o 2—3 amici personali ai răposatului, nimenea, nici chiar amintitul comitet n'a participat la acest act de pietate.

Ca oameni putem explica toată răutatea și prostia omenească, care a învrăjbit atât de mult relațiunile sociale române din Cluj. Dar trebuie să fim anume din Cluj și hrănit anume cu aerul din metropola culturaletului ardelean, pentru-ca omenește să poți pricepe atâta sărăcie morală, câtă domnește aici. Oamenii lipsiți de simțul recunoștinței față de propriii lor binefăcători sunt pe cale de a se război nu numai cu cei de o seamă cu ei, ci și cu D-neu. Aceasta însă ar fi la tot cazul un sacrilegiu, și așa ceva nu putem bănuși despre Clujeni.

X. Y.

„Biserica și Școala“.

Prea Sfințitul nostru episcop diecesan, Iosif Goldiș, a făcut în mai multe rânduri să treacă inima diecesei în palpitări mai repezi, umplend-o de bucurii neașteptate.

Cel dintău lucru ce l'a săvârșit, și care ne-a îndemnat să așteptăm mult bine dela înțelepciunea Lui, este numirea părintelui Vasile Mangra: întău ca redactor la „Biserica și Școala”, apoi avansarea lui la protosincol și numirea de referent onorar în senatul bisericesc.

Al doilea și al treilea lucru a urmat repede unul după altul: numirea profesorului Romul Ciorogariu ca referent onorar în senatul școlar și a D-ului Ioan Suciu în senatul epitropesc.

Îndeosebi voiu insista asupra momentului, după mine, de cea mai mare importanță: redactarea organului eparchiei „Biserica și Școala“.

Nu voiu repeta laudele meritate, ce le-a adus înțeleptul arhieru părintelui Mangra cu prilegiul numirii lui de redactor al acestei foi.

Biserica noastră, neamul românesc, peste tot, îl cunoaște prea bine, decât ca laudele mele să-l folosească în scopul de a-l recomanda. Știu din trecut și'mi aduc cu drag aminte, cu câtă dragoste elevii seminaristi ascultau sfaturile profesorului lor iubit, și cine a fost martor la prigonirile ce le-a îndurat și mai cugetă la vremea când era purtat pe umeri, nu se va mira de mine ori de altii ca mine, cari eram scootiți nebuni..., nebuni pentru-că iubiam idealul în preoție și pe un preot ideal, și pentru-că nu puteam suferi tipuri de tergoveși în biserica lui Christos.

Dar, părintele Mangra, puritanul naționalist și preotul nostru ideal, a trebuit să aștepte aproape un pătrar de veac pentru curățenia caracterului său, și să fie recunoscut vrednic de un prelat, soț în suferințele vieții, adăpat din izvoarele cristaline ale cunoștințelor mai înalte teologice și lumesti, și ca un fiu credincios să fie recompensat de un tată adevărat.

Cetiam și în trecut „Biserica și Școala“. Mărturisesc însă, că cei câți-va numeri, apăruiți acum în proaspăt, sub redactarea părintelui Mangra, m'au înălțat sufletește mult mai mult decât în trecut numărul unui întreg an. Articollii de fond, scriși cu priecere și cugetare multă, sunt o adevărată recreație sufletească, — încât abia aștepti să sosească sfta Duminecă spre a-ți ceti. Ceilalți articoll, de cea mai mare valoare pentru lumina noastră, — între cari țin a remarcă o predică clasică a Prea Sântiei Sale d-lui nostru episcop Iosif Goldiș, și una aleasă a părintelui Mihaiu Păcățianu, — dovedesc cu prisosință, că prin organul diecesei respiră un spirit liber, înalt, și o dragoste curată și ideală pentru lumina luminătorilor poporului.

Sunt pe deplin incredințat, și am date pozitive, că în trecut organul „Biserica și Școala“ era foarte puțin cetit de preoțimea noastră, îndeosebi generația mai tinără aproape nu-l da nici o atențiune.

Acum însă, am nădejde întemeiată, că scrisă într'o limbă românească bună, urmând a fi redigiată pe baza planului indicat, vom avé

în „Biserica și Școala“ un scump juvaer al literaturii noastre teologico-pedagogice.

Covăsinț, 30 Ian. v. 1900.

Preot Al. Munteanu al lui Vasile.

Dela sate.

Dlul vicșpan al comitatului Arad.

Dintr'o epistolă mai lungă trimisă din Măderat și subscrișă de mai mulți săteni, extragem următoarele:

De câți-va ani, avocatul Tagányi, proprietar de vie în hotarul Măderatului, an de an a cuprins din pășunea comunel, jur împrejurul viei sale, ear' în anul trecut a zidit o casă de peatră în mijlocul văii, care e miezuină printre islasul comunal și via lui, prin ce a făcut, ca apa să-și mute cursul mai înșpre islas, ear' din jos de casă, de-a lungul văii mijlocul este iesuit.

Sătenii vëndend cuprinderea au silit comitetul comunal să facă proces numitului domn. Spre acest scop a și eșit în fața locului protepretorul Șiriel, dl Paris, care a și recunoscut și constatat cuprinderea, dar' treaba a rămas moartă. Comitetul comunal vëndend aceasta, a decis să aducă un inginer, care să măsure via numitului domn, precum și miezuina bētrānă, spre care scop au ales o comisie de 3, între cari au fost: Simeon Galde, jude prim., George Mihuișu, epitrop și George Cosma. Aceștia în numele comunei au luat avocat pe Dr. Ioan Nemet și inginer pe dl Rozvan din Arad.

În luna trecută a și fost inginerul însoțit de antistia comunală și câți-va membri din comitet, ear' din partea lui Tagányi au fost spanii și vintelerii.

Abia a ajuns știrea despre măsurare — în Arad — și numai decât s'a întrevinit la vicșcomite, ear' M-sa a telefonat la fibirșu, ca numai decât să plece și să oprească pe primar — despre care se minșise că a intrat cu o mulțime de oameni pe teritorul lui Tagányi și i-au nimicit toate plantațiunile, ceea-ce în urmă s'a constatat, că nu e adevărat.

Câteva zile s'a ținut cercetarea contra primarului Simeon Galde, căci cu or'ce preș, *fibirșul voiu să-l scoată vinovat, nu știm, la poruncă mai înaltă, ori pentru-că la alegerea trecută de antistie a reieșit peste voia d-sale? ori pentru-că la alegerea membrilor din congregație n'a silit pe oameni să voteze la poruncă, ceea-ce n'ar fi putut face de fel, dar' destul că după multă trudă a și isbutit. Căci deși adevărul e, că primariul n'a făcut de capul său, nici n'a intrat în fruntea mulțimel, cum s'a minșit, nici n'a aștit pe nime, totuși dl „fibirșu“ Paris, în ziua de 12/II n. a suspendat pe numitul primar, ori mai bine zis, a cerat să astupe gura sătenilor, să nu ceară ce li-s'au luat, să nu protesteze contra nedreptății ce li-s'a făcut.*

Vestea despre suspendarea primarului a străbătut comuna, ca fulgerul, și urmarea nu știm care va fi. Primarul e om iubit și chiar peste voia lui a fost reales de cassar cultual, și de aci se vede, că sătenii și au pus încrederea într'insul fiind om de treabă și de omenie, cum rari se pot afla astăzi — De altcum și dl fibirșu a recunoscut aceasta, căci ni-a zis, că dacă ne rugăm de ertare de Tagányi, apoi îl repune."

Voim dar' să știm, că de ce l'a suspendat? Căci vină nu i-s'a aflat: Poate dl fibirșu, — ori-cum se crede, că e poruncă dela M-sa dl vicșpan — crede, că cu aceasta a adus pace între noi și Tagányi? Cum? Pentru-că noi nu lăsăm ce este al nostru să fim batjocoriți? Un sat întreg să se lase călcat în picioare de un singur om? Moșia noastră rămasă de moși-strămoși s'o lăsăm ciungărită de un om care crede că el e atotputernic? — Nu, nici odată!!

În Măderat nu se va afla om bătut de Dzeu, care să vindă moșia sătească.

Not, când am ausit că dl vicșpan a vorbit în adunarea comitatului de adevăr și dreptate, am crezut că va fi chiar așa, dar' tare ne-am înșelat, căci vedem, că dreptatea ni-se măsură pe dos.

Așteptăm, ca să ni-se facă dreptate atât cu repunerea cât mai grabnică a primarului, cât și cu judecata asupra cuprinderii din pășune.

Mai mulți săteni.

Din Banat.

Grebenaf, 25 Ianuarie v. 1900.

La îndemnul iubitelui nostru învășator, Lazar Oprin, și în comuna noastră Grebenaf, în luna lui Faur anul trecut, s'a înființat cor vocal bărbătesc compus din 26 tineri, avënd ca diriginte-instructor pe bravul econom Grigoriu Bosioc din Berliște. În anul trecut, venind timpul lucrului de câmp, și fiind-că coriștii nostri sunt mai toți agronomi, nu s'a putut învăța decât numai sf. liturgie pe note. În 7 Decembrie a. tr. fusă, spre continuare din nou, s'a adus numitul diriginte, care și acum este la noi, și la sărbătorile Nașterii Domnului, a Anului-nou și a Boboteșei corul a cântat cu toată precisiunea sf. liturgie, încât lacrimi de bucurie și mângăere sufletească se vedeau în ochii credincioșilor, produse prin cântările armonioase ale bravilor tineri coriști, ear după serviciul divin din gurile bētrānilor și cu deosebire din ale femeilor nu ausial decât laude și rugări de sănătate la adresa coriștilor și conducătorilor lui.

Durere, corul nostru a avut și câți-va dușmani și încă dintre fruntașii comunel, pe cari, cugetând că se vor îndrepta, nu-i citez cu numele.

Asta a îndemnat pe unii tineri rățeciți necoristi, ca la Botexul Domnului să cânte ei după metoda veche, în 2 voci, ca să conturbe corul înființat spre a-l disgesta. Spre a se pregăti pentru scandal, numiții rățeciți spriginii de dușmanii corului nostru, s'au și adunat în vre-o 3 sori într'o casă privată, sub numirea de „vicecor”, însă mulțămită șinutei bărbătesci și înțelepte a domnului învășator Lazar Oprin și a epitropului Petru Gurgut, că acei nefericiti nu și-au ajuns scopul, de-oarece corul, contra voinei preotului pontificante, a cântat și la Botex ceremoniile la sf. liturgie și la sfințirea apei, și scandalul pregătit nu s'a întâmplat.

FOIȚA „TRIRUNEI POPORULUI.“

Vezi tu marea.

(Gelbel.)
Vesi tu marea?... P'a ei față strălucesc raze de soare,
Și în ea se oglindează
Toată-a cerului splendoare;
Totuși jos, în adâncime,
E mărgeana prețioasă,
Ș'unde ea se odihnește,
E tot noapte 'ntunecoasă.

Marea-adâncă e ca mine.
Și sălbatec gândul meu
Pe mărgețe valuri saltă
Și s'avântă tot mereu;
Eară cântecele mele
Trec pe unde plutitoare
Și se leagănă deasupra,
Ca și razele de soare.

Și din ele schinteiază
Aer fermecat de glume
Și iubire fericită,
Cum abia există-n lume;
Totuși sinul meu-l-adâncul,
Unde săngeră 'n tăcere
Inima mea 'ntunecată
Și adrobită de durere.

Maria Cioban.

În 16/28 l. c. corul nostru s'a produs în sala școlii comunale din loc, cu un concert împreună cu teatru după o programă bine aleasă, Concertul a succedat peste așteptare, cu deosebire „Uită mamă colo 'n vale“ la stăruința oaspeților a trebuit repetată. Îndeosebi frumos a cântat d-șoara Ana Munteanu solul său „Dorul fetiței“, ear în piesa teatrală „Săpătorul de bani“ coristul Paun Chicu în rolul lui Ștefan plugar cu stare bună și George Jivan ca „Jidanul lipitoare“ au jucat, ca și când tot pe scena teatrului ar fi crescut, cu toate că acum li-a fost cea dintâi probă pe acest teren.

Succesul moral și material al acestui concert a fost multămitor intrând la cassă suma de 69 cor. 30 fl.; ear populațiunea cu deosebire dela acel concert este foarte însuflețită pentru cor, cu atât mai virtuos, cu cât fiind noi încungiurați de toate părțile de comune sârbești, economii de aici nu au avut idee despre astfel de instituțiuni binefăcătoare.

Dintre străini au luat parte la concert domni: Vichentie Radivoevici, din Rudăria, Platon Visnich și Pavel Retezan din Gaițașel, N. Bosioc și soția din Berliste, Petru Turturea cu familia, Mihai Nandrea cu familia, Nicolae Nicolaeviciu și Constantin Dragan cu familiile, d-șoarele Iuliana Poenariu și Sinodia Turturea, toți din Straja.

Petrecerea și jocul au ținut până în zorile zilei.

La intrarea în sală a lor 13 coriști în frumosul nostru costum românesc, cu pene de curcan în căciuli și cu zurgălae la opinci, aplausele nu voiau să mai înceteze. S'au și jucat „Călușeral“ „Bătuta“ și „Hora călușerilor“ cu o precizie admirabilă.

Întreg meritul înființării corului și a propășirii lui se atribuie bunului nostru învățator Lazar Opiriu, care siagur a veghiat asupra coriștilor deoarece ce ai noștri doi preoți nu s'au interesat de cauza corului, și pe lângă îndurarea multor neplăceri a știut să țină strins la oală pe coriști, îndemnându-i să fie constanți pe calea apucată. Cu atât mai virtuos se cuvine laudă domnului învățator, fiind că dînsul deși nu e confesional, ci comunal, numit de înaltul ministeriu, ca Român bun ce e nu și-a uitat de chemarea s'a de a deștepta poporul român pe toate terenele.

Acum e în proiect înființarea unei societăți de lectură în comuna noastră.

Dela concert încoace dl preot Simeon Balea, convingându-se despre capacitatea coriștilor a promis a se interesa și dînsul

de cauza corului și vedem, că se ține de promisiune. Ne bucurăm de aceasta și dorim, ca Dumnezeu să-i dea gândul bun, căci cu puteri unite vom pute și mai mult propăși pe toate căile bune. Așa să ne ajute Dumnezeu!

Amicul corului.

Români și oameni slabi.

Sân-Nicolaul mic 1/13 Faur 1900

Vineri în 9 Faur n. a. c., s'a întîlnit în comuna noastră Sân-Nicolaul-mic (cercul Aradului-nou) schimbarea antistiei comunale, care în urma purtării cuvințioase a fibirului Schäffer, ar fi îndestulit și înveselit inimile tuturor, dacă între ai noștri nu se aflau oameni răutăcioși și slabi de înțeles, anume: fostul primar subst. Sfeia Opiriu, Mitru Militariu (care de mult tremură după cărbă), și moșneagul Teodosie Florin, care ca membri aleși ai comitetului comunal, în loc de a vota la candidarea la cassar pe lângă un Român cinstit și om vrednic de acea funcție, cum e Damaschin Ștefanovici, despre care era vorba, — făcând gălăgie și gură mare, au votat cu fostul cassar neamț, Krawath Petru, care (ierste-l Dzeu) cât a fost cassar a încurcat și cultul românesc, ba a fost și învrednicit din partea vicșpanului și de un „dorgatoriu“ pentru administrarea banilor comunali.

Sfîndu-se fibirul de purtarea celor numiți, și văzînd rătăciții că așa nu merge, au sunit o pe altă coardă, și dimpreună cu notarul, au insistat, ca la postul de cassar să nu fie candidat nici un Român, eară ce ialalți Români rămînd în minoritate, s'a ales un neamț, ceea-ce, dacă numiții se purtau cum se cuvine unor Români adevărați, nu se întempla.

S'a ales de primar: Petru Grozav; jude: Sava Crișan; cassar: Iosif Piller și Jazat. Sava Bugariu, dela care ca oameni ciuștiți și mai mult tineri ca bătrîni, comuna așteaptă îndreptarea multor rele, care au băntuit în trecut în comuna noastră.

Ca de încheiere zic, că celora ce li-s mai dragi străinii decât poporul, din a cărui încredere au ajuns unde sunt, să le fie rușine de purtarea lor, asemenea și altora care ar face ca dînsii?

„Sân-Miclăușanul“.

Timișoara, 9 Februarie.

Onorate domnule Redactor!

În n-rul 6 al fițiței de aici (Ne genăm a-i tipări titlul! Red.) a apărut în zilele trecute din Mehala un așa numit

„Raport special“ iscălit numai, dar nefabricat de un George Magdi, presid. comit. par chial.

E cunoscută prea bine caracteristica acestei fițiței înaintea publicului român. Îmi țin sub demnitatea mea, ca reflexiunile mele la acel Raport mincinos să le adresez la o asemenea foaie. Recurg deci la d-voastră rugându-ve, ca să binevoiți a le da loc în coloanele prețuitului nostru jurnal Tribuna Poporului.

În pretinsul Raport președintele se jâlbește, că în sinodul parochial, ținut în 21 Ian. n., în care era pusă la ordinea zilei redactarea noii consemnări a membrilor sinodului pe anul 1900, ajutat de un pot-caș bătrîn, aș fi provocat în biserică, unde s'a ținut sinodul, scene tulburente și rușinatoare; aș fi excepționat pe rînd niste plugari fruntași și gazde bune, cari s'au împlinit pururea datorințele către biserică (?) cari au luptat și jertfit pentru românime (?); că aceste excepționări le făceam pentru greșelile din tinerete ale respectivilor, pentru cari azi nu ar mai pute fi învinuiți; că din cauza asta s'a revoltat sinodul întreg și a protestat contra propunerii mele, prin care am provocat atîta scîrbă și tulburală nemotivată. Acestea apoi sunt întretesute și urmate de amenințări, epitete murdare, expresiuni mojicești și injurături ecigicești, demne și foarte potrivite pentru iscălitorul președinte, pentru fițița numită și pentru cei de pînura lor.

Pentru-ca On. public cetitor să nu fie dus în rătăcire, las să urmeze faptul așa după-cum s'a întemplat:

În 21 Ianuarie, n. a. c. s'a ținut în sf. biserică din Mehala sinod parochial sub presiunea administratorului preot Spên. La ordinea zilei fusese compunerea listei membrilor lui. Cetîndu-ni se lista membrilor, eu ca și un membru al sinodului parochial, în virtutea dreptului garantat prin statutul nostru organic, am excepționat pe unii și pe alții, cari fiind pîtați ori neîmplinindu-și datorințele lor parochiale, în înțelesul § ului 6 din statutul organic nu pot fi membrii. Între cei excepționari era și tutorul primar Arcadie Gruiu. Acesta stringîndu-și pumnii dimpreună cu feciorul său învățator și cu al doilea învățator, — aleargă la mine provocându-mă cu sberături să le spună când și cum au fost pîtați.

Li-am răspuns numai atîta, că au fost pedepsiți cu închisoare pentru crimă. Aceasta durîndu-l foarte tare, l'a infuriat și mai mult și asociîndu li-se și Chira Plavoșin cu frate-său Ștefan Plavoșin au început în tulburarea lor a urla și a sbiera ca și niste

fiare sălbatică asupra mea, de cugetat se răstoarnă biserică. Văzînd că am lucru cu niste oameni rabiști, ordinari simpli, pentru a încungiura pericolul, ce se aștepta dela atari oameni, am aflat de a mă depărta, dar numai după ce și dl Spên a părăsit biserică, văzînd și el că atari oameni nu se poate ține sinodul, eșit apoi și „gazdele“ și „fruntașii“ lăudați de fițița timișoreană și excepționari de mine, dimpreună cu învățătorii partizanii ai lor, injurându-mă după plac.

Acesta e cazul regretabil, pentru că se jâlbește președintele comitetului parochial G. Magdi și în companie cu fițițvarșă foc asupra mea, acuzându-mă de cinuitor și provocătorul acestei se Acel G. Magdi (președ. comit. par.) n'a fost de față în acest sinod, dar a fițița dela Timișoara n'a fost reprezentată, deci așa numitul Raport special e lipsit de ori-cej adevăr, e fals și mincinos și numai o îngrămădire de injurături la adresa mea.

Acest G. Magdi nu numai că n'a fost de față la acel sinod — și astfel nu pot fi raportor adevărat, — dar nici de cuprinse în reportul iscălit de DSA n'are conșeu, și nu le pricepe, fiind un om plin și fără pregătiri. Celea publicate în fițița numită sunt numai subscribe de dar de altul fabricate, doară chiar în rîndul fițiței căci afirmațiunea lui G. Magdi și conceptul ordinar numai într'o asemenea fițiță se poate găsi.

Făcîndu-se în comuna Mehala un partid compus din numeroase familii Plavin și Gruiu în frunte cu înțelepții și toșii învățatori cu spocul de a-și apă de preot pe fiul, neamul, nănașul și fișitul lor, ca și parochian (sfacerea e tot cum la Ven. Consistoriu pentru rezolvare mi-am ținut de datorință a păși întru rărea intereselor bisericii, și împreună alți oameni harnici și zeloși întru promovarea binelui comunei bisericești, a bate și a împiedeca abuzurile săvîrșite de acel partid. Așa și în sinodul parochial amintit mai sus, spriginiți de adevărații fruntași și creștini binemeritați în comuna noastră cu Sârbii, n'am făcut alta, decât am apărut interesele bisericii, căci foloindu-mă de drepturile garantate unui membru prin statutul organic, am excepționat pe aceia, cari au fost pedepsiți cu închisoare pentru crime, ceea-ce se poate găsi în arhivul trib. reg. din Timișoara. După șir de ani aceștia nu și-au plătit nici un titlu, nici birul și astfel nu și-au făcut datorința lor față de parochie. Prin asta am cerut numai, să se respecte

Cântarea Moșului.

Și mai țu, murguț, la țeară,
C'ai venit alaltă-seară
Cu puțnică povară,
Numai cât am dus la moară.

Că nu-i vreme mult de stat,
Că nutrețul s'a gătat,
Și făina de mîncat.
Oh! nici sare de sărat!

Hai! Că de dări și-aruncuri multe,
N'avem nici găini prin curte;
Da curtea nu-mi face val,
Că acușă n'am nici cal.

Hai! Cei cu cară ferecate —
Azi poartă cercuri pe spate,
Prin orașe și prin sate:
N'au cu ce-duce bucate.

Cei cu cojoace cu pene
Azi umblă iarna'n ismene;
'Nopinci cărpite cu așă,
Să n'alunece pe gheață.

Așa-mi vine uneori;
Să beau otravă să mor
La străin după cuptor.

Der ear' stau și mă gândesc,
De ce să mă otrădesc;
Mai am zile de trăit
Și porția de plătit.

Nu te teme, Moș muntene,
Nu-i muri fără de vreme,
Va muri șamariu'ntăie,
Rămâne-și pădurea ție.

De: Todor Matiaș, cercurar din Vidra.

Poesii populare.

(Din Socodor.)

Cîntă puțul cucului
Din creanga maslinului;
Așa cîntă de frumos,
De răsună codru 'n jos;

Așa cîntă de cu jale,
De stă apa 'n loc, nu mere,
Plugarii cu plugurile,
Grecii cu negoturile,
Diecii cu stocurile.

Văd un diac tînerel,
Dă-mă, mamă, după el,
Că nici anul n'oiu plini,
Până la voi oiu veni,
În casă nu m'oiu băga,
Numa 'n ocol oiu călca,
Și pomii i-oiu blăstema.
Creșteți, pomi, și înfloriți,
Că mie nu-mi trebuieți;
Cînd mie mi-ați trebuit,
V'am săpat și v'am plivit
Și voi tot n'ați înflorit.
Creșteți, pomi, cât gardurile
Să vă bată vînturile,
Ca pe mine gîndurile.

Io m'oiu duce, maică, duce,
Unde înfloare colie;

Și n'oiu veni până-i lume.
Și m'oiu duce, maică, duce,
Unde înfloare piperiu
Și n'oi veni până-i ceriu;
Și m'oiu duce, maică, duce,
Unde înfloare lipanu,
N'oiu veni până la anu.

Până fusei fată 'n pîr,
Nu mă temui de-un fecior,
Dar dacă m'am mîritat,
Mă temui de-un blăstemat.

Pasăre din Tîligrad,
Du-te la maica la gard;
Spune cătră maica-ase,
Să se bage 'n ceea casă,
Că's hainele bot pe masă
Și le ieie sub suară,
Și le ducă 'ntre hotare,
Și le deie foc și pară.
Să audă maicele,
Să nu-și deie ficele,
Cum m'a dat maica pe mine,
Unde nu cunosc pe nime,

gea, statutul nostru organic și astfel am apărut interesele bisericii, prin urmare cred, că aceasta nu înseamnă a provoca scene turbulente, scârba și turburență, nici despotism și intoleranță după cum judecă cu ereerii lor morboși cei dela fițuica timișoreană și G. Magdi.

Când i-am excepționat provocându-mă la lege și motivându-le cu faptele lor i-am atins, percum se vede, unde i-a durut mai tare; am pus degetul pe rană, la ce ei iritați s'au revoltat asupra mea și astfel „ei” și nu eu am provocat turburența lui G. Magdi și a fițuicei. Trebuie să deduc, că și președintelui jălbuitor G. Magdi încă i-am atins rana și în durerea aceasta nevindecabilă a sa a alergat la fițuica din Timișoara după medicină, unde aleargă și își găsească refugiul toți cei cu musca pe căciulă.

Dacă eu i-am luvinuit și vătămât pe nedreptul, atunci nu trebuia să recurgă la armele scandalisării revoltându-se, abierând și amenințându-mă provocând ei înșiși rușinea și scandalul, pe care în mod tendențios mi-l atribuie mie Magdi în fițuică ei să-și caute fiecare dreptul său pe calea legii (cum l'a căutat Gruin prindându-l la judecatorie pentru vătămarea de onoare), unde vom documenta aserțiunile mele.

Intr'un pasagiu întrebă acest președinte, că dacă ar scruta ale mele greșeli din tinerețe, oare avere-aș eu loc în sinod sau la un post de încredere ca acela, la care am ajuns să trăiesc din sudoarea lor?

Dacă eu aș ave atari greșeli, de sigur aș fi excepționat din locul și postul ce-l ocup. Atari greșeli trebuie descoperite, dacă au fost săvârșite. Deoarece G. Magdi, iscălitorul acestor calomnii nu le amintește, îl provoc, să le facă cunoscute și să le documenteze, și până când nu va face aceasta, îl declar de calumniator ordinar.

Cunosc și cunoaștem cu toții jertfele și serviciile făcute de „bătrânul” amintit și numit în fițuică de „poțeaș”, cunoaștem caracterul acestuia, care nu și-a denegat subscrierea de pe obligațiunile bisericii precum făceau „gandele” lăudate de președinte în des-numita fițuică nevoind a-și recunoaște la plată sumele din obligațiunilor. De sigur își are acest bătrân adevărate merite în lupta noastră cu Sârbii, când pentru interesele bisericii nu a cruțat nici bani, nici osteneli; faptele lui laudabile nu vor fi date uitării nici când de oamenii de sine și cu caracter. Aci se poate vorbi despre un rol important, nu ca și despre redactorul fițuicei, pe care îl laudă George

Magdi, sau doară chiar el însuși pe sine, că ar ave adevărat un rol important în istoria celor două decenii din urmă.

E destul să amintești numai numele fițuicei, pentru-ca îndată să cunoști pe redactorul ei din toate punctele de vedere; numai decât îți faci idee despre rolul lui important, cunoscându-i serviciile și jertfele aduse pe altarul națiunii și bisericii noastre. Să ne ferească Dumnezeu de oameni cu atare rol.

Din acestea își va pată forma On. public cetitor convingerea adevărată, că cine e provocătorul de scene turbulente, tulburătorul păcii în popor, și răsvrățitoriu, eu, care am respectat legea, ori partidul Plavozinesc în frunte cu învățătorii noștri, pretinșii luminători ai poporului, cari pentru-că li-am spus adevărul, s'au cătrănit asupra mea și cari pentru realizarea scopului și planului lor necuviincios, nesocotesc legea, asumață poporal, umblând în puterea nopții pe la 12 oare prin casele oamenilor, cortegind și conturbându-le liniștea?

În cât pentru expresiunile și epitele, amenințările și batjocurile scârboase și cocișesti, făcute la adresa mea în fițuica timișoreană, nu mă demit a-mi face alte reflexiuni, decât, că „stilul e omul”, acelea fi dau testimoniul cuvenit atât iscălitorului președinte G. Magdi, cât și concepistului, fiind acestea potrivite și demne toate atât pentru ei, cât și pentru fițuica des-pomenită, căci atari murdării numai în cui-a acesteia se pot pregăti și afla, fiind acestea armele apărării și argumentele îndatinate de combatere ale fițuicei.

„Raportul special” dintr'insa înc'odată îl declar de mincinos și calumniatoriu și ceea scrisă și ori ce se vor scrie la adresa mea în fițuica aceasta le resping cu dispreț, declarând întreaga afacere de terminată din partea mea.

În cât în n-rul 8 al fițuicei se raportează, că în 3 Februarie s'a ținut sinod parochial sub conducerea domnului protopop Dr. Traian Patici, și în cât sunt amintit și eu, că văzând, că n'am trecut, am lipsit de la acest sinod, îmi țin de datorie să spun, că eu am declarat și declarat și pe această cale, că până voi ști, că în sinod și în comitet sunt astfel de oameni, cari sunt în stare chiar și înaintea altariului a străpunge și omorî pe om, — până atunci nu mă voi prezenta între ei, dar de altcum nu-mi voi ține mâinile în sin.

Cât de tare s'a respectat în acest sinod statutul organic, dovedește faptul, că în comitet s'au ales tot persoane, cari sunt înrudiți unii cu alții, afară de 3-4.

Dimitrie Vancu.

DIN BIHOR.

Rieni, 8 Februarie 1900

Di corespondent „Alfa” așa se vede că, poate pentru seducerea onoratului public cetitor, a datat corespondența din Rieni, atunci când aceea nu s'a putut scrie de aici, deoarece-ce di corespondent „Alfa” nu locuiește în Rieni, — făcând întrebarea: cum a putut actualul jude comunal Martin Mihailovici ajunge de cantor-învățător în Rieni? Poțeașcă di „Alfa” a întrebat aceasta dela di protopop tractat ca inspector de școale, căci el cred că li va spune, eu însă nu.

Cumcă actualul jude comunal și de present ar fi și dascăl în Rieni, îmi permită di „Alfa”, dar nu are drept, deoarece-ce cu ocaziunea alegerii de antistie comunală el, adevărat judele comunal, înaintea d-lui protopretor a declarat că deja a fost și abzis la di protopop de a fi dascăl, și de la alegere încoace nici nu fungează ca atare. De nu crede di corespondent, facă întrebare la di protopretor care locuiește foarte aproape de dumnilui. — Apoi că comuna nu a voit să aleagă învățător cum se cade, eu nu sunt cauza, pentru-că de voia d-lui corespondent—ori a altuia—eu nu mă pot expune la neplăceri cu po orul alegător; și în fine că, după pofta și „dorința obștească” exprimată prin di corespondent „Alfa”, eu nu pot face fundațiun școlare; nu eu, ci starea mea materială mai slabă decât a celorlora se pot face este cauza. Dacă di corespondent are de unde face, poțeașcă și facă.

Terentiu Popoviciu, notar cercual.

PARTEA ECONOMICA

Prelegerea „Reuniunii economice” din Orăștie.

Balomir, 31 Ianuarie v. 1900.

Duminecă, în 30 Ianuarie v. s'a ținut a doua prelegere economică, care a avut loc în comuna Balomir. Ca prelectorii au fost di Ioan Mihailu, mare proprietar în Orăștie și di Nicolau Mihailu din Vineria. Amândoi au dezvoltat cuprinsul temelor foarte bine. Prelegerile s'au ținut în biserică gr. or. din Balomir, din cauză că în școală n'a putut încăpea poporul adunat din loc și câți-va din comuna vecină. Cuvintele de aur, explicate într'un limbajiu poporal, au fost de mare însemnătate pentru locuitorii

noștri, așa încât mulți din cei de față s'au mai înscris ca membri ai „Reuniunii economice”, ear alții ca abonenți la foaia Reuniunii „Bunul Econom”.

În mijlocul prelectorilor am avut bucuria a vedé și pe di Ioan Moța, secretarul Reuniunii noastre economice, care prin vocea sa dulce și pătrunzătoare la inimă, a dat multe povețe bune și folositoare în frumosul scop ce se urmărește, esplicându-le cuprinsul întreg destul de lămurit și roadele îmbelșugate ce poate aduce o reuniune economică locuitorilor noștri de pe la sate, și alte lucruri bune.

Astfel am aflat de bine a le aduce noi, subscrișii, în numele poporului nostru din loc tributul de mare mulțămită și recunoștință acelor inimi nobile, cari nu cruță nici jertfă, nici osteneală, pentru a puté lumina poporul nostru prin învățături morale și în bunuri materiale, dorindu-le totodată acestor iubiiți fruntași, cari se interesează de îmbunătățirea soartei poporului nostru,—o bună și folositoare isbândă în scopul nobil, ce-l urmărește.

Nicolau Suciu, Ioan Balomiri, preot rom. învățător.

Un cuvânt către prietenii albinăritului.

(Urmare și fine.)

În Statele-Unite (America) chipul mai nou al stupăritului a devenit o adevărată industrie; ast chiar și în împărăția noastră, în Austro-Ungaria, stupăritul modern sau mai nou este privit ca un isvor de bogăție și e spriginit și de guverne. Ast și la noi din stupărit se face comerțiu bun, care se întrece cu cel din alte țeri învecinate în toată privința. Se produce adevărat și la noi miere și ceară — multă și bună.

Dintre toate țerile vecine România este mai norocoasă în ce privește producțiunea de ceară, îndeosebi părțile de sub poalele Carpaților, unde ceara cu 50 la sută are o aromă (miros) firească cu mult mai bună și mai plăcută, decât ceara din ori-ce parte a pământului.

Atât Statele-Unite, cât și țeara noastră, precum și alte țeri unde stupăritul mai nou e cultivat mai mult și în chip mai îmbucurător, numai lucrării împreună și însoțirilor pot să mulțumească rezultatele dobândite; căci toți iubitorii și prietenii stupăritului s'au străduit și s'au îmbărbătat la lucru prin însoțirea lor în societăți de stupărit cu gândul bun de a lăși cultivarea

Numa-un popă și-un birău,
Și-un băfut de Dumnezeu;
Numa-un popă și-un jurat,
Și un mare blăstămat.

Culese de: Sabina Oprea.

(Dela Busca).

Frunză verde floricea,
Cine strică dragostea,
Să n'aibă parte de ea.

Cine ne-o stricat pe noi,
Pe noi, măndro, pe-amândoi,
Aibă casa cucului
Și odihna vântului,
Că nici cucu n'are casă
Și nici vântu țară-aleasă.

Frunză verde răcuină,
Eu sunt floarea cea strășină
Intr'un mijloc de grădină,
Nu am pe nime cu milă;
N'am nici frați să mă ngrădească,
Nici surori să mă plivească;
Buruiana m'a umplut,
Dușmanilor li-a plăcut.

Trandafir roșu 'nvelit,
Cu drag, măndro, ne-am iubit,
Cu jale ne-am despărțit,
Cu jale și cu năcas
Și cu lacrimi pe obraz.
Dar de lacrimi nu bag seamă,
Că le șterg cu o măramă
Ci 'mi-e frică de obraz,
Că rămâne fript și ars.

Vai, săracu neica meu,
Unde l'o dus Dumnezeu,
La mijlocul satului,
La urta dracului.

În cotunul dela deal
Este-o fată mai aleasă,
Dar nu știe nici să coase,
Nu știe schimba 'n talpete,
Știe numai să se 'mbete.

Frunză verde 'ntinereste,
Vai de-acela ce iubește;
Nici iubește, nici trăiește,
Numai cât se năcăjește.

'Mi-o trimis măndruța dor
Pe frunză din via lor;
Eu i-am trimis dor de-acasă
Pe frunză din via noastră.

Du, bade, dorul cu tine,
Nu-l lăsa năcas pe mine;
Eu-'s nevastă desmerdată,
Cu dorul nu-'s învățată.

Culese de: Ioan Humița.

Frunză verde de pe luncă,
Cine n'are dor de ducă,
Șede-acasă și se culcă.
Dar' eu nu pot să mă culc,
Cât ce 'nsară mă tot duc,
De iubit să mă apuc.

Bună seara măndruliță,
Ce stai tristă în porțiță?
Ce stai tristă supărată
Nealbită, nespălată?
— Lasă-mă, nu mă 'ntreba,
Că-i neagră inima mea.
Că măicuța m'o sfădit,
Că vecina m'o pîrit,
M'o pîrit de multe-ori,
Că mă iubesc cu feciori;
Dar' pe dînsa nu se vede,
Cum stau seara nouă-zece

Și-o așteaptă toți pe rînd,
Până-i bărbatu la birt.

Frunză verde de pe coastă,
Cum nu-i mintea fetei proastă,
Că vine unul și-o cere,
Și ca mîne-o vezi muiere.
Culese de: Iosif Ieremia, abonent.

Strigături.

Săriți, sdrențe, cât săriți,
Că știți earna ce pățiți.
Săracă țiganca mea,
Mi-am trăit traiul cu ea.

Unde-i straița cu bumbii?
Unde-i și fata popii?
Fata popii cea bătrână
Cu măselele de lână,
Pe sub coasta Ruginii,
Acolo-i fata popii!

Culese de: Ioan Humița.

și sporirea albinilor în cercuri și în măsură tot mai mare. Căci și aici are multă dreptate miza poetului:

„Unde-î unul, nu-î putere, la nevoi și la durere;

„Unde-î doi, puterea crește și dușmanul nu sporește“.

Aici, fără îndoială, încă avem un mare dușman, și acesta e: *sărăcia*, neștiința și răutatea omului. Acești dușmani însă vor peri din fața stuparului, dacă el va munci cu minte, cu stăruință și cu inimă însuflețită; atunci de bună seamă nu-î vor lipsi stuparul nici odată binecuvântarea muncii sale, dulceața și îndestulirea.

Atrăgând deci întâiu luarea aminte a colegilor învățători și a tuturor cari voesc a folosi timpul bine și spre mulțumirea lor, — în rîndul al doilea îmi iau voia a atrage și luarea aminte a organelor noastre școlare mai înalte asupra acestui ram nobil de economie, ca izvor de îmbunătățire a sortii materiale a poporului nostru, ca, luând pildă de la alte țări și chiar de la statul nostru, care în fiecare an dăruiește câte o mie de florini reuniunii stuparilor maghiari și care pe lângă aceasta mai susține încă și șase profesori ambulanți și un inspector general (numai pentru a lăsa stupăritul): să conlucre pentru lăptirea stupăritului rațional tot mai mult în mijlocul poporului nostru și a-î face chiar obiect de învățământ în școale în legătură cu economia, care stă în nemijlocită legătură cu grădinaritul și cu pomăritul.

Am întreg corpul învățătoresc își pricepe starea, în care se află și e pătruns de chiomarea, ce Dumnezeu i-a croit. De aceea, am nădejde, că îndeosebi învățătorii nu vor întrelăsa, a folosi toate mijloacele, pentru-ca ideea stupăritului rațional trup să se facă. Azi corpul învățătoresc, puțin fiind umăr la umăr, înaintează treptat în brazda sa. Drept aceea, însoțit azi în reuniuni cercuale și districtuale, colegii mei învățători își vor da toată silința, să ajungă ținta, ce li-o pun înainte.

Este lucru știut, că tot începutul e greu, dar' nu este nici o greutate, care să nu poată fi învinsă prin străduință și prin muncă înțeleaptă.

Toată această împregiurare au avut-o în vedere și prietenii stupăritului rațional, cari ideea înființării unei reuniuni de stupărit au propus-o comitetului din dreapta Mureșului spre studiere și dezbateri.

Comitetul, înțelegând și fiind prea bine informat despre folosul și înaintarea morală și materială, ce pentru toți pot aduce astfel de reuniuni, — propunerea înființării

unei reuniuni de stupărit a primit-o de la ea și a luat hotărârea, ca să o recomande adunării generale spre primire, ceea-ce în adunarea ținută anul trecut la Moneasa, s'a și hotărât. Măreț este scopul urmărit de această reuniune, care încurcând va lua ființă.

Pentru-ca fiecare cetitor și prieten al stupăritului modern să aibă cunoștința despre adevăratul scop al unei asemenea reuniuni, — eu, și până când vom fi fericiți să ne vedem cu statutele ei în regulă, îmi iau voie să-î arăt ael numai foarte pe scurt. Scopul este anume:

a) Câștigarea cunoștințelor practice trebuitoare la stupăritul rațional, prin care să abatem și poporul nostru de la purtarea prea necruțătoare cu albinele. b) Câștigarea celor mai ieftine dar' bune și practice Dzirzoane (coșnițe), precum și stupi mai buni. Prin mijlocirea acestora ținta va fi: „Bunăstarea poporului“.

Cum și pe ce cale se poate stupărit rațional sau după cunoștințele mai nouă? Unii ar stupări, dar' n'au la aceasta destulă pricepere. Alții se pricep, dar' nu au uneltele mai nouă și mai practice: Dzirzoane sau coșnițe. Și pentru unii și pentru alții vestesc, că:

1. Condițiunile principale sau cunoștințele neapărat de lipsă și obligătoare pentru toți membrii reuniunii stuparilor români se vor putea ști din statutele reuniunii, ce se înființează.

2. Cei-ce doresc a se introduce în stupăritul rațional în mod practic — binevoiască a se înștiința la adresa subscribului. Dacă se vor aduna apoi în număr destul de însemnat, eu sunt gata și cu cea mai mare plăcere să stau la dispoziția tuturor în vacanțele *Sfetei Pașii*, ținând anume un curs de câteva zile: ori în stupăria mea, ori apoi la stupăria aștei mănăstiri *Hodoș-Bodroș*. Aceasta din urmă mă încumăț a o spune înainte, întru cât îl cunoaștem pe dl *Muntean*, președinte al numitei mănăstiri, ca pe un bărbat devotat binelui obștesc și totdeauna gata de-a aduce câte-o jertfă pe altarul națiunii.

Cei-ce ar stupări, dar' n'au nici stupi, nici mijloace, să lea la cunoștință că, plătiind o taxă foarte moderată, noua reuniune le va putea da unul sau mai mulți stupi. De pildă: Cei-ce dorește să aibă un stup cu Dzirzon, sistemul cel mai practic, va avea să plătească la cassa reuniunii una soroană pe lună și când jumătate din prețul, ce-î costă reuniunii, va fi plătit, atunci acela va primi stupii și Dzirzonul. Și anume: Un Dzirzon de trei familii, cu trei stupi, matcă tinere; Dzirzonul înestrat cu toate cele de lipsă, îi costă reuniunii

25 fl. Astfel fiecare membru va plăti apoi după rest un percent de 8 la sută.

Cei ce au stupi, dar' n'au coșnițe Dzirzoane, să nu întrelase a-î le câștiga încă acum din eamnă, căci mai târziu vor rămâne fără coșnițe, cum au pățit-o mulți și în anul trecut, cari negrăbindu-se la vreme, n'au putut să mai ajungă la ele, fiind toate prenotate pentru alții.

În cât privește felul și bunătatea coșnițelor, pot să spun înainte, că ele sunt foarte bune. Fiecare coșniță e pentru trei familii, câte cu 3 despărțăminte, din cari unul e camera de miere, despărțită cu grilaj, cu 30 cadre sau rame și câte cu 2 ferestri pantru familie; are părăți dupli, umpluți cu paie și e colorată fiecare de două ori, ear' prețul uneia este numai 9 fl. și cu înșietoare încă 60 cr. pe de-asupra.

Cei-ce doresc a avea astfel de coșnițe, felul cel mai practic, după măsura arătată și primită de congresul din 1899, adevărat de reuniunea stuparilor unguri, se pot adresa ori la mine, subscribului, ori de-a dreptul la măiestrii: George Adrian și Iosif Breban în Arad-Șega, sau și la Paul Plank în Arad-centru. — În urmă:

Cei-ce voesc a se înscrie ca membri la *reuniunea stuparilor români*, să se adreseze subscribului, sau dlui prof. Teodor Ceentea, sau ori-cărui președinte din despărțăminte cercuale învățătorești din ăreapta Mureșului.

Când am ținut să atrag aici atențiunea fiecărui interesat asupra stupăritului rațional, am crezut de prisos a mai spune amănunte despre multele avantajii sau bunătăți, ce sunt împreunate cu stupăritul și cari nu pot decât să înainteze și să mărească bunăstarea și fericirea poporului nostru, atât în privința materială, cât și în cea morală.

Înainte dar', fraților! îmbrățișați ideea stupăritului rațional și căutați, ca și poporul, după puțină, să-î câștige cunoștințe despre stupăritul modern, că-î binecuvântați veți fi de fiii și urmașii acestui popor! Arad, 6 Februarie 1900.

Ioan Vancu,
învățător.

Loteria Casei naționale. Prospect.

„Asociațiunea pentru literatura română și cultura poporului român“ — pe baza concesiunii acordate de on. minister reg. ung. de finanțe cu ordinațiunea nr. 49.522 din 27 Iulie 1899, — arangiază o

LOTERIE DE EFECTE

al cărei profit se va folosi pentru ridicarea unei Case naționale în Sibiu, în care va instala un Muzeu istoric și etnografic român și biblioteca Asociațiunii etc.

Prețul unui bilet de loterie 1 coroană

Câștiguri:

1 câștig princip. în val. de C. 10.000 = C.	3.000 =
1 „ „ „ „ „	1.000 =
2 câștiguri „ „ „ „ „	500 =
5 „ „ „ „ „	200 =
10 „ „ „ „ „	100 =
20 „ „ „ „ „	75 =
20 „ „ „ „ „	50 =
50 „ „ „ „ „	20 =
100 „ „ „ „ „	10 =
219 câștiguri „ „ „ „ „	C.

Tragerea la sorti se va face în ziua 31 Maiu 1900 st. n. în prezența notar public și a unui comisar politic.

Consemnarea câștigurilor se va face la trei zile după tragere. Ridicarea lor se va face în decurs de 60 zile după tragere.

Bilete de loterie se pot procura la biroul „Asociațiunii“ în Sibiu (N. Strada morii nr. 8) și se vor vinde la băncile românești.

Sibiu, în Decembrie, 1899.

Comisiunea loteriei

CALINDARUL NOSTRU

PE ANUL VISECT 1900

SE AFLĂ DE VÎNZARE

LA

ADMINISTRAȚIA

TRIBUNEI POPORULUI

PREȚUL 30 cr. — 60 FILERI.

VÎNZĂTORILOR SE DĂ UN RABAT DE

Acest calendar, bun și ieftin, prinde pe lângă partea calendaristică articole dela literatură și tînjă I. vici, G. Coșbuc, Vasile Goldiș, Hodoș, Uncheașul etc.

Fiecare Român să grăbească cumpăra acest calendar făcut pentru-ca să găsească în el lucrurile cele mai cîrturării.

Pagini din istoria României

de

G. COȘBUC.

1876—1878.

V.

Risipirea Plevnei.

I.

De cinci luni încheiate stetea Osman închis în Plevna, și mai bine de patru săptămâni trecuse, de când s'au împreunat oștile noastre cu ale Rușilor ca să facă sfârșit îndărătnicului pașă.

Osman se împotriva vitejește și nu voia să se dea prins. El tot trăgea nădejde de ajutor din două părți: dela cetatea Vidinului de unde plecase el, și de la Sofia. În Vidin era oaste de vre-o douăsprezece mii de oameni cu multă mulțime de tunuri, ear dela Vidin de-alungul Dunării până la Rahova mai era pe atîta oaste. Ear de peste munți puteau să-î sosească oștiri mari, căci Turcii aveau destulă putere. Osman se bizuia, după încredințarea Sulta-

nului, în oaste de vre-o șase-șeci de mii ce avea să-î sosească dintr-o și într'alta pe drumul Sofiei.

Dar această oaste a fost numai o nălucire a lui Osman. Sultanul dete într'adevăr poruncă unui pașă, Mehmet-Ali, să adune risipitorile de oaste și luptătorii de adunătură la Sofia și să alerge să despresoare pe Osman. Dar Mehmet n'a isprăvit nimic, își chiar dacă adunase în câte-va rînduri oaste mare, s'a temut să vie cu ea spre Plevna. Ear Osman nu știa nimic: tot aștepta oastea făgăduită și-î ducea dorul.

Ajutoare mai mici i-au sosit de mai multe ori și de la Rahova și de la Sofia. Pe drumul Sofiei își făcuse Osman redute puternice, la Dubnic și la Teliș, două sate dincolo de Vid. Îndată ce au trecut călăreșii, Ruși și Români, dincolo de Vid, Rușii au luat în primire drumul Sofiei, ear' ai nostri drumul Rahovei. Dela Rahova nu i-au mai venit lui Osman ajutoare, căci după ce au prins călăreșii noștri de vre-o câte-va ori carele cu hrană și cu plumbi, Turcii n'au mai încercat să trimeată.

Dar de pe drumul Sofiei i-au venit mereu ajutoare, în ciuda călăreșilor Ruși. Numai după ce a trecut pedestrima ereș-

tină și dincolo de riu, s'a așezat cu ajutoarele.

În Septembrie i-a venit odată un ajutor de vre-o șase mii de care încărcate cu de toate câte trebuiesc oștirii. Călăreșii ruși au sosit în drumul pașii, i-au hărțuit oastea sece sile de-arîndul, s'au ținut de șireagul carelor, isbindu-le, după obiceiul călăreșilor când de ici, când de colo. Dar Turcii și-le-au apărut cu vitejie.

Pe la începutul lui Octombrie tot aceiași pașă a venit de peste munți a doua oară cu vre-o patru mii de care, și i-a adus la Osman cam vre-o șase mii de pedestrași.

Dar îndată după aceasta au început să sosească grenadirii, să se reafire pe șesuri dincolo de Vid și să închidă drumul Sofiei. Pentru redutele de la Dubnic și Teliș — două popasuri cu întăriri ale Turcilor pe drumul Sofiei — a fost luptă mare. Până n'au pus mîna pe aceste cuiburi, creștinii n'au putut să închidă cu totul pe Osman în Plevna. Cam pe la sîrbătoarea Sfîntei Paraschiva, grenadirii au isbit Dubnicul, care era apărut de vre-o opt mii de Turci cu tunuri. Au luat parte la luptă și de ai noștri: vînătorii cari au răbit în Grivița și dorobanții din Roman.

Dubnicul a căsut; Telișul s'a împotrivit

vre-o trei zile și în urmă s'a închinat

De-odată cu cucerirea acestor redute Osman și-a pierdut drumul și ear după luarea Rahovei de Români pierdut nădejdea și de la Vidin.

Cu asta i-s'au scurtat zilele.

Acum era împresurat de toate părțile de oștirile creștine, închis ca într'un

Din zi în zi oștirile creștinilor se tot mai strîns pe lângă Plevna, și toate potecile dealurilor, și încălcitele drumuri ale văilor erau de Ruși și de Români, așa că nu altă nădejde să ducă vesti la alte oști turcești, între cu știri de din afară.

Creștinii își făceau necontentit și se îndesuiău spre redutele păgăni.

Osman putea să stea în Plevna mai avea hrană și plumbi. Neputînd de afară hrană, trebuia să-î se isprăvească odată.

Ear dacă ar fi vrut Osman să-î scurteze din întăriturile sale, n'ar fi avut unde în tot locul ar fi dat de redutele și de creștinilor.

Calendarul „Bibliotecii Noastre pe anul 1900“, întocmit de dl. E. Hodoș, apărut cu un interesant cuprins. În partea literară cuprinde lucrări de Eminescu, Coșbuc, Alexandri cu portretele acestor trei mari poeți. Afară de aceasta mai publică amintiri din 1848; Avram Iancu în 1852; D'ale economiei de casă: Cum se coace pâinea bună? Apoi anecdote și haz. Pe lângă partea calendaristică se află numele tuturor preoților și învățătorilor din dieceza Caransebeșului, precum și regulamentul pentru facerea examenului de calificare la Institutul pedagogic din Caransebeș. Prețul unui exemplar: 28 cr., plus porto 5 cr. A se adresa a: E. Hodoș Caransebeș.

„Revista Economică“, organ pentru societăți financiare și comerciale. Apare la 10 a fiecărui luni în Sibiu sub direcția Dr.ului Cornel Diaconovici. Nr. 12 (Anul I), din 10 Decembrie a. c. are următorul cuprins: La finea anului. — Ridicarea schontului, de I. Vătășan. — Introducerea

obligatorie a valutei de coroane. — Inchirierea anuală a conturilor la bănci, de I. Vătășan. — Despre negocierea efectelor, de I. Popescu. — Jurisdicțiune: Deciziuni curiale: Transcrierea de acțiuni nominative, Bonul, Provișunea, Cambia, Prescripțiunea. — Afaceri de dare: Blanchele noue de cambii. — Agricultură Situațiunea agricolă, Altoi gratuit, Provișioni de viță de vie. — Revista financiară: Rducerea etalonului Băncii austro-ungare, Situațiunea, Notarea procentuală a efectelor în Buletinul oficial al Bursei din Viena. — Cronică: În amintirea lui Stroescu, „Pământ și națiune“ Depozite de stat la bănci, Ridicarea procentului pentru depozite în Viena, Valuta nouă. — Literatura economică: Anuarul financiar. — Bibliografie. — Trageri la sorti. — Amortisări. — Bursa de efecte din Viena și Budapesta. — Bursa de efecte din București. — Bursa de mărfuri din Budapesta. — Inserțiuni.

Imprumuturi ieftine pe amortisație

Recomand în atențiunea on. proprietari de pământ și proprietari de case în Arad centru, că prin mijlocirea mea pot obține până la cele mai mari sume și pe lângă condițiuni foarte favorabile

Imprumuturi ieftine amortisaționale cu amortisație de 15-50 ani.

Nu comput înainte nici un fel de remunerație, convertesc datorii vechi, de asemenea la dorință anticipez de la mine cheltuielile de intabulare.

Provocându-mă la faptul, că de mai mulți ani la foarte numeroși inși i-am împlinit spre cea mai mare mulțumire a lor trebuințele de imprumuturi, rog cu toată stima pe on. domni proprietari de pământ și proprietari de case, ca în propriul lor interes cu deplină încredere să se adreseze mie cu afacerile lor de imprumuturi.

Imprumuturile sunt pe camete de 4/0 4 1/2 și 5/0
pe lângă amortisare corespunzătoare din capital

Institut de imprumut pe imobile și moșii 220 —64

Szűcs F. Vilmos

ARAD, F6-ut Nr. 5, vis-à-vis cu moara Széchenyi.

Calendarul nostru

pe anul visect 1900

ca prim calendar scos în tipografia noastră

a apărut tocmai acum

cu ilustrațiuni, cu un bogat și variat cuprins literar.

Prețul 30 cr.

plus 5 cr. poro postal.

Doritorii de a și-l procura sunt rugați

a se adresa la

Administrația „Tribunei Poporului“

La comande mai mari de 10 exemplare

dăm 20% rabat.

ADMINISTRAȚIA

„Tribunei Poporului“

A apărut

Și să află de vânzare la administrația „Trib. Poporului“

următoarele opuri:

1.) „Calendarul nostru“ — pe 1900. prețul	— — — — —	cor. —.60	fil.
2.) „Amicu Poporului“ — de Titus Vuculescu, pretor. Indreptar practic în cause administrative. Prețul	— — — — —	„ 1.—	”
3.) „Lupta pentru drept de Dr. Rudolf Ihering traducere de T. V. Păcățean, prețul	— — — — —	„ 2.—	”
4.) „Judecătoriiile cu jurații“ — de Teodor V. Păcățeanu, prețul	— — — — —	„ —80	”
5.) „Libertatea“ — de Ioan Stuart Mill, tradusă de T. V. Pacățianu, prețul	— — — — —	„ 2.—	”
6.) „Principiile politice“, după Dr. T de Holtzendorf, de T. Pacățianu —prețul	— — — — —	„ 4.—	”
7.) „Caractere morale“ — exemple și sentințe culese din istoriile și literaturile popoarelor vechi și moderne, de Ioan Popea, profesor în Brașov. Prețul.	— — — — —	„ 2.50	”
8.) „Răsboiul pentru neatărare“ și „Povestea unei coroane de oțel“ ambele de George Coșbuc. Prețul Răsboiului	— — — — —	„ 1.20	”
Prețul „Coroanei“	— — — — —	„ 1.60	”
9.) „Din vremuri apuse“ — de Judita Secula născ. Truția — prețul	— — — — —	„ 1.—	”
10.) „Veritul“ — de Petru Vancu, prețul	— — — — —	„ 1.—	”
11.) „Teoria Lramei“ — de Dr. Iosif Blaga. Prețul:	— — — — —	„ 3.60	”
12.) „Jovenilia“ — de Sextil Pușcariu. Preț:	— — — — —	„ 1.60	”
13.) „Cuvântări bisericesti“ — traduse de Ioan Genț. Preț.	— — — — —	„ 5.—	”
14.) „Pribeag“ — de Ioan Iosif Sceopul, preț	— — — — —	„ 1.50	”
15.) Instrucțiuni populare despre Datorințele și Drepturile purtătorului de dare edate de Vilchelm Niemandz prețul	— — — — —	„ 1.20	”
16.) „Liturgia Stului Ioan Crisostom“ (pe note) pentru cor mixt pe 4 voci — de Nicolae Stefu învățator în Arad. Aceasta liturgie conține toate cântările liturgice, ce are să răspundă corul în Dumineci și srbători. Pe lângă acestea mai conține irmoase pricesne și un adaus de cântece populare. Toate imnele se pot cânta și numai pe 2-3 voci. Prețul unui exemplar s'a redus de la 6 la 5 coroane.			

La comande să se mai adauge de fiecare op 10 fleri spese postale.